

РЕШЕНИЕ

№ 393

гр. гр. Добрич, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в закрито заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Жечка Н. Маргенова Томова
Анна Великова

като разглежда докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20223200500556 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.435 и сл. от ГПК. Образовано е по жалба вх.№17172/28.04.2022г. от „***“ЕООД, ЕИК ***, гр.Добрич, длъжник по изп.д.№2021***0401657 по описа на ЧСИ Л.Т., рег.№*** и район на действие ОС-Добрич, срещу постановление за разносните , обективизирано в протокол №1/13.04.2022г.

Изразено е несъгласие с възложените в тежест на дружеството разноски, а именно:сумата от 60лева с ДДС за присъединяване на взыскател счита недължима, тъй като се касае за присъединяване по право на Държавата за публични вземани; сумата от 120лева без ДДС такси по т.4 и т.5 от ТТРЗЧСИ счита несъответна на броя на съобщенията и връчванията; сумата от 351.79лева без ДДС такса по чл.26 от ТТРЗЧСИ счита за недължима, тъй като длъжника изпълнил задължението си без да знае за образуваното изпълнително дело, евентуално неправилно изчислена; сборът от начислените такси надхвърлял допустимите размери по чл.73а, ал.1, т.5 от ГПК.

Ответникът по жалбата, взыскателят Община Тервел не изразява становище.

В мотивите си по чл.436, ал.3 ГПК съдебния изпълнител излага

съображения за неоснователност.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Изпълнително дело №2021***0401657 по описа на ЧСИ Л.Т., рег.№*** и район на действие ОС-Добрич е образувано по възлагане на основание чл.165 от ДОПК във вр. с чл.2, ал.3 от ЗЧСИ от Община Тервел събирането на лихвоносни парични вземания, установени с Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК №2319-1/23.03.2021г. в общ размер от 903.70лева.

Извършено е от ЧСИ проучване за имотно състояние, за наличие или липса на публични задължения. На 07.02.2022г. е вписана възбрана върху недвижим имот-нива от 10дка в землището на гр.Тервел, който на 01.03.2022г. е описан и са предприети последващи действия във връзка с осребряването му чрез публична продажба с времетраене 28.03.2022г.-28.04.2008г. С молба вх.№12414/23.03.2022г. длъжникът е представил доказателства за погасяване на вземанията на взыскателя и поискал определяне дължимите по изпълнението разноски, декларирайки намерение за плащане и искане за приключване на изпълнението в най-кратки срокове.

Издаденият протокол №1 от 13.04.2022г. съдържа произнасяне на ЧСИ по отношение на основанието и размера на разноските от общо 914.15лева с ДДС/описани по пера/. На 15.04.2022г. пълномощника на длъжника е поискал да бъде снабден с протокола. Няма данни кога същият е връчен на длъжника. Жалбата срещу определените с него разноски по изпълнението е подадена на 28.04.2022г. На същата дата, с молба вх.№17175/28.04.2022г., длъжникът е представил и платежен документ за сумата от 914.15лева, преведена по сметка на ЧСИ. Като основание за плащане е посочен номера на изпълнителното дело.

С разпореждане от 28.04.2022г. ЧСИ е приключил производството по изп.дело №2021***0401657 на основание чл.433, ал.2 от ГПК, за което на същата дата взыскателят е уведомен по телефона.

При липса на данни за връчване на протокола за разноските преди датата 15.04.2022г., срока по чл.436 ал.1 от ГПК, броят от тази дата е спазен. Жалбата изхожда от активно легитимирано лице-длъжник по изпълнението и е насочена срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК.

Въпросът за нейната допустимост е разрешен с определение №633/03.11.2022г. по ч.гр.д.№505/2022г. на ВАпС.

Жалбата срещу разноските, посочени в протокол №1 от 13.04.2022г. на ЧСИ е неоснователна.

Начислените в тежест на длъжника такси и разноски са детайлно конкретизирани в протокола от 13.04.2022г. по основание и размер/каква сума по кой текст от ТТРЗЧСИ се дължи/ , което предполага яснота за длъжника относно възложеното му задължение за такси и разноски и позволява извършването от съда на проверка за законосъобразност на база приложените по делото книжа, удостоверяващи таксуваните действия и сторените разноски. По силата на правната норма, уредена в чл. 3, ал. 2 ЗДДС, частните съдебни изпълнители са обявени за данъчно задължени лица, поради което при събиране на съответните такси за осъществяване на принудителни действия по изпълнителни дела следва да начисляват и внасят в държавния бюджет и съответния ДДС, при което длъжникът трябва да понесе всички разноски по изпълнението, вкл. и "фактически" да заплати дължимия ДДС, начислен върху съответната такса. Оспорената от длъжника таксата по т.11 от ТТРЗЧСИ – 60лева с ДДС за присъединяване на вискател е дължима. Касае се за присъединяване на Държавата като вискател по силата на чл. 191, ал. 3 от ДОПК, съответно чл. 458 от ГПК. По силата на цитираните разпоредби, Държавата се смята винаги за присъединен вискател в изпълнителното производство по реда на ГПК за дължимите ѝ публични вземания, размерът на които е бил съобщен на съдия-изпълнителя до извършване на разпределението. Следователно присъединяването на държавата в производствата по принудително изпълнение по реда на ГПК е по силата на закона. В този случай няма възлагане за изпълнение, по смисъла на чл. 426 от ГПК или чл. 2, ал. 2 от ЗЧСИ, респ.присъединяването не зависи от волята на Държавата, но не зависи и от волята на органа по изпълнението. Държавата е задължителен участник в изпълнителния процес при наличие на публични вземания и предвиденото присъединяване по право на публичните вземания е от обществен интерес. Това обаче не означава, че присъединяването на Държавата не създава задължения за такси в полза на ЧСИ. Възложената на ЧСИ публичноправна дейност по осъществяване на принудителното изпълнение не се финансира от държавата. Дължимите такси по ТТРЗЧСИ са нормативно определени и представляват възнаграждението на частния

съдебен изпълнител за положения от него труд във връзка с извършените процесуални действия. Вън от това законодателят не е изключил изрично задължението за такса при присъединяване на публичните вземания на Държавата, респ. след като публичните вземания ще се събират в изпълнителното производство, то по същото следва да се начислят и предвидените в ТТРЗЧСИ такси по изпълнението. В този смисъл таксата за присъединяване на Държавата е дължима съгласно ТТРЗЧСИ. По изпълнителното дело се съдържат доказателства за ползвани пощенски/куриерски услуги и разходи за получаване на информация и документи, свързани с длъжника и неговото имущество. Оспорените от длъжника такси по т.4 от ТТРЗЧСИ за изпратени по пощата съобщения и т.5 от ТТРЗЧСИ за връчени от служител на ЧСИ съобщения са съответни на броя и начина на изпратените съобщения и са дължими от длъжника. Дължима е в посочения в протокола размер и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, начислена върху размера на паричното вземане на вискателя Община Тервел /по правилото на чл.26, б. "б"/ и Държавата/по правилото на чл.26, б. "в"/, тъй като задълженията са погасени при висящо изпълнително производство. Пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ се дължи с оглед изпълнението на паричното задължение след образуването на изпълнително производство за събирането му. След като то е образувано, независимо от способа и механизма на погасяване /със или без участието на частен съдебен изпълнител/, сумата се счита "събрана" от този съдебен изпълнител за погасяване на задължението. Това е така, тъй като изпълнението на паричното вземане следва по време започването на изпълнително производство по смисъла на чл. 426, ал. 1 от ГПК, като длъжникът е погасил задължението си в хода на това производство.

Нормата на чл. 73а , ал.1от ГПК предвижда ограничение на общия сбор от дължимите такси по изпълнението за задължения в размера на най-малко 10% от минималната работна заплата и най-много три минимални работни заплата. В случая нито една от хипотезите на същата норма не е налице, тъй като се касае за задължения от 3848.82лева, т.е.над три минимални заплати/към датата на образуване на производството размера на минималната работна заплата е 650лева, към дата на обжалваното постановление - 710лева/. В този смисъл начислените такси са дължими и не са прекомерни с оглед нормата на чл.73а ал.1 от ГПК.

При така установеното, обжалваното от длъжника постановление за

разноски, обективирани в протокол от 13.04.2022г следва да се потвърди.

С оглед изложеното , Добричкият окръжен съ

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх.№17172/28.04.2022г. от „***“ЕООД, ЕИК ***, гр.Добрич, длъжник по изп.д.№2021***0401657 по описа на ЧСИ Л.Т., рег.№*** и район на действие ОС-Добрич, срещу постановление за разноските , обективирани в протокол №1/13.04.2022г.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____